

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an . . . . . 240 Lei Pe jumătate de an . . . . . 120 Lei Pe un pătrar de an . . . . . 60 Lei Un număr . . . . . 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei</p>	<p style="text-align: center;">APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiunii se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oăsease, concursuri edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	--	--

Căsătoria clericilor.

În privința căsătoriei clericilor canoanele cuprind dispozițiuni atât de severe, încât pretind direct depunerea din cler a aceluia, care a încheiat o căsătorie, fără a fi ținut seamă de rânduelile canonice privitor la căsătoria clericilor, ori chiar și numai la căsătoria creștină în general.

Pentru cazul că cineva din cler, din neștiință ar fi încheiat o căsătorie oprită de canoane, respectivul — potrivit canoanelor — poate rămâne în cler și își păstrează eventuala demnitate obținută. Totuși este oprit dela săvârșirea lucrărilor sfinte. (*Can. 26 trullan*).

În înțelesul dispozițiunilor canonice privitor la căsătoria preoților, clericul nu este numai decât obligat să încheie căsătorie înainte de hirotonirea sa. Ci el este liber să se căsătorească, ori nu.

În Biserica noastră ortodoxă de Răsărit s'a introdus însă norma, ca orice cleric, dacă dorește să încheie căsătorie, aceasta trebuie să o facă înainte de hirotonie. Tot așa dorința de a rămâne necăsătorit trebuie să și-o manifeste înainte de hirotonie. În care caz nu mai poate încheia căsătorie sub nici un motiv. În înțelesul acestei norme din Biserica noastră este deci, la latitudinea candidatului la preoție să-și petreacă viața căsătorit, sau necăsătorit. Hotărîrea, într'un sens sau altul, trebuie însă, să și-o manifeste înainte de hirotonia sa. Iar odată o hotărîre luată, trebuie să se țină de ea.

Așa că dacă solicită să fie hirotonit după ce a încheiat căsătorie și a obținut odată hirotonia, nu-și mai poate părăsi soția (*Can. 5 ap.; 13, 30 trullan, 4 Gangra*). Tot așa, hirotonindu-se necăsătorit, nu mai poate încheia căsătorie după hirotonie (*Can. 26 ap.; 14 Chal.; 3 și 6 trullan*).

O excepție dela această normă generală face cazul cu alegerea clericului pentru demnitatea de episcop.

Până în jumătatea a doua a veacului al VII-lea puteau fi și episcopii căsătoriți. Sinodul trullan, din anul 692 a dat însă, două canoane cari opresc clericul ajuns episcop de a mai duce viață conjugală. În acest caz cel ales episcop trebuie să se despartă, prin bună înțelegere de soția sa, care trebuie să-și aleagă domiciliul într'o localitate îndepărtată de reședința episcopescă, având să-și primească însă întreținerea dela fostul soț, ajuns episcop. (*Can. 12 și 48 trull*).

Din acest timp căsătoria a început a fi considerată ca impediment pentru obținerea hirotoniei întru episcop. Chiar dacă și până în veacul al XII-lea mai existau episcopi cari duceau viață conjugală.

Cu vremea practica aceasta dispare, dând loc uzului ca episcopii să se aleagă numai dintre monahi, deși nu avem dispozițiuni canonice în acest sens.

Ținându-se seamă de dispozițiunile canonice mai sus citate hirotonia a ajuns să fie considerată impediment *absolut, nimicitor*, pentru căsătoria încheiată după primirea ei. În acest înțeles celce a primit hirotonia întru diacon, fără a se fi căsătorit înainte de aceasta, sau acela a cărui soție a decedat înainte de primirea hirotoniei — *nu mai poate încheia căsătorie după hirotonie*. Așa dispun canoanele până în veacul al VII-lea (*Can. 36 ap.; can. 14 sin. IV ec., can. 1 Neocezarea, can. 16 Cartagena*).

În veacul acesta sinodul trullan oprește căsătoria după hirotonie și pentru ipodiamoni. (*Can. 6 trullan*). De aci începând s'a introdus norma că aceia ce doresc să intre în slujba Bisericii nu pot încheia căsătorie decât înainte de hirotonia întru subdiacon. Hirotonia întru ipodiamon a ajuns astfel impediment pentru căsătorie. Iar o căsătorie încheiată după hirotonia întru ipodiamon e nulă, ca inexistentă. Ceice ar încheia o astfel de căsătorie sunt supuși pedepsei (*Can. 6 sf. Vasile cel Mare*).

În conformitate cu această doctrină canonică a Bisericii ortodoxe de Răsărit dispune și codul civil austriac în § 63: „Clericii hirotoniți pentru grade superioare... nu mai pot încheia căsătorii valide“.

Fiind deci hirotonia dela ipodiakon în *sus impediment absolut* (*ἀναρροπικὸν κώλυμα*) pentru căsătorie, orice căsătorie încheiată după hirotonie este nulă, nevalabilă din punct de vedere canonic, inexistentă din punct de vedere bisericesc. Ea trebuie desfăcută de către autoritatea bisericească în drept (*Can. 16 Chalc., 27 Vasile c. M. can. 19 ap.*)

Urmările, sau efectele declarării de nevalidă a unei astfel de căsătorii privesc: a) pe contractanți, b) pe preotul care a binecuvântat o astfel de căsătorie și c) pe copiii născuți din o astfel de căsătorie.

Canoanele prevăd pentru persoanele cari au încheiat căsătorii cu nesocotirea dispozițiilor canonice pedepse, cari diferă după natura impedimentului nesocotit (*Can. 54 trullan, 25 Ancyra, 2 Neocesarea, 68 Vasile c. M.*)

Preotul care a binecuvântat o astfel de căsătorie, dacă vina lui e dovedită, se depune. (*Can. 11 Tim. din Alex., can. 153 Nichifor Mărt.*)

Copiii născuți din o astfel de căsătorie sunt din punct de vedere bisericesc *nelegitimi*. Ei nu stau în raport de înrudire cu copiii legitimi ai aceluiași părinți și sunt lipsiți de dreptul la moștenire.

Pedeapsa pentru clericul căsătorit după hirotonia sa este depunerea din cler. (*Canonul 6 al sin. VI ecum.*)

În această stare el nu este nici cleric, nici mirean. Nu este cleric în sensul că depunerea îl lipsește de toate drepturile tagmei preoțești. Și nu este mirean ca alții, pentru că preoția are caracter indelebil.

Starea unei atari persoane e stare de osândă, în care stare nu se poate bucura în Biserică de nici-un drept.

Dar chiar dacă în această stare de osândă clericul depus ar putea fi considerat mirean, căsătoria lui fiind din punct de vedere canonic ilegală, în Biserica noastră ortodoxă română el cade sub prevederile legiilor noastre bisericești, cari lipsesc pe mireni ce se trăesc în conviețuire nelegitimă de dreptul de a fi aleși în corporațiunile reprezentative ale Bisericii.

Fiind căsătoria de după hirotonie anticanonică, ilegală, susceptibilă de desfăcere, lovită de nulitate, contractanții unei astfel de căsătorii sunt în Biserica noastră în aceeași stare cu cei ce trăesc în concubinaj, sau în căsătorie pur civilă.

Atragem atențiunea organelor parohiale și protopopești din eparhia noastră, ca la întocmirea de liste ale adunărilor parohiale, să țină seamă de aceste dispozițiuni canonice în vigoare în Biserica noastră dreptmăritoare, conformându-se lor întiu toate.

Sufletul tineretului.

Fapte și constatări.

S'a scris atât de mult în privința aceasta, încât rândurile mele vor părea poate, mai ales acum în plină desfășurare a ideii naționaliste, neavenite sau pornite dintr'o nereală cunoaștere a modului de educație ce se dă tineretului azi, în toate așezămintele create în acest scop.

Oricum mi-ar fi judecate intențiile, un lucru țin să-l precizez: ca preot iubesc tineretul țării mele și oricând am scris un rând despre el, n'am făcut-o decât cu gândul bun de îndreptare a unor greșeli ce s'au făcut sau se fac și azi — mai ales azi, — în directivele ce se dau acestui tineret.

Atât de multiplele așezăminte culturale sau sportive sunt tot mai îmbrățișate de tineret. Pe toate cărările se urmărește neapărat sănătatea trupească și cea sufletească a generației de azi și țara de mâine. Se cheltuiesc bani, se organizează serbări, se împart premii și spiritul modern al timpului a adus și la aranjarea de bancheturi în cinstea tineretului.

Oamenii cu răspundere culturală pretutindeni strigă din răspuțeri că țara are nevoie de brațe tari și minți luminate. Nimic mai adevărat. După ultimele statistici Țara are la dispoziție jumătate milion de cârciumi de pe urma cărora puterea de viață a neamului slăbește. Faceți, vă rog, o cât de sumară observație a tineretului de azi și veți vedea că 60% este slăbănog și bolnav de tot felul de boli molipsitoare. La toate scrutările ce se fac, doctorii constată că rolul cârciumilor se simte în trupul becisnic al tineretului.

Mult, foarte mult suflet se pune în uriașa luptă de creștere a acestui tineret. Biserica însă n'a dorit și nu dorește altceva decât ca acestui tineret să i se dea din belșug hrana cea adevărată pentru suflet, să i se dea hrana aceea pe care o cere stânta Scriptură: „Pâinea vieții care este Isus Hristos“ (Ev. Ioan VI, 35).

Fără această hrană, să se știe, sufletul tineretului va rămâne totdeauna: *mic, bolnav și schilod*.

Așezămintele culturale românești au uitat un lucru: că tineretul nostru mai are și un

suflet și că acest tineret nu este hărăzit de Dumnezeu numai să gândească cu mintea și să lucreze cu brațele. Trebuie să se știe altceva: Tineretul trebuie să păstreze legătura vie cu Dumnezeu printr-o adevărată viață spiritualizată de Biserica Domnului Hristos. Da, aprob întru toate că tineretul are nevoie de minte luminată și trup sănătos, dar corolarul lor este, sau trebuie să fie *inima creștină*. Fără inimă creștină, să observăm bine, că se crește un tineret *brutal* și *vătămător societății*.

Omul nu este numai trup spre a fi pregătit numai pentru greutățile materiale ale vieții: militare, comerț, industrie sau agricultură, cu alte cuvinte să se animalizeze, omul este lăsat de Dumnezeu ca să ajungă culmea vieții morale și spirituale prin Iisus și Biserica întemeiată de El.

Ori educația de azi ce urmărește: să facă din om un motor de atâția cai putere fără răspunderi morale și fără nuanță creștinească.

O greșală enormă! Pentru că cu astfel de educație în mod firesc se merge spre industrializarea sufletului și materializarea vieții omenești.

Că omul are suflet este un adevăr. Dar tocmai acest adevăr este nesocotit de unii educatori și din care pricină problema creștină a virtuților creștine din viața omului tânăr nu este luată în seamă.

Sufletul acesta are nevoie de Hristos, trebuie hrănit cu hrana învățăturilor lui. Azi este o „pretenție” aceasta. Și această pretenție mărturisită de un modest preot dela țară pare caraghioasă. Cum? Acum când păcatul se răspândește cu repeziciunea undelor de radio să se vină cu astfel de ....inovații...., cu astfel de pretenții!?

Mă voiu lămuri. De un lucru sunt convins, că nici un suflet, fără Hristos, nimic trainic nu va putea face. Insemnătatea omului nu stă în fracul sau țării pe cari îi poartă, nu în mintea cu care iscodește tainele lumii, nu în aurul în care se răsfăță, sau sărăcia din casă, ci în înaltele lui însușiri sufletești cari isvorăsc dintr-o viață adânc creștinească.

Căci orice s'ar zice, oameni sănătoși la trup și luminați la minte care se lăfăesc în scaune de mare răspundere socială, avem destui. Răul cel mare care ne pune pe gânduri este faptul că dintre aceștia mulți fură din visteria țării ca în codrul Vlăsiei sau fac afaceri scandaloase cu dușmanii Neamului fără temere de pedeapsă. Azi pedeapsa se dă, fără zăbavă săracului lăhnit de toame care a îndrăsnit să fure o pâine. Vezi, că după legile existente *unul suferă de... cleptomanie* care se iartă și *sărmanul* ce a luat fără plată o pâine e hoț ordinar și

se pedepsește. Câte afaceri scandaloase n'au fost fost date în vileag de *adevărata presă românească* și totuși pedepse exemplare n'am văzut mai niciodată.

Noi avem nevoie de caractere creștine, de oameni cu suflet jertfelnic așa cum bine cere *Simion Mehedinți* și nu în senzul cum preconizează *filosoful Ralea* sau *Radulescu Motru*. Biserica vrea totdeauna un tineret vrednic de virtuțile strămoșilor lui, crescut la Altarul său.

Apoi să nu uităm că strămoșii acestui tineret au crescut sub scutul și sub ascultarea Bisericii, negândindu-se că vreodată ar putea vieții văduviți de Dumnezeu și Biserica.

Nu sunt împotriva sporturilor, dar să nu se uite că strămoșii tineretului românesc nu și-au pierdut vremea cu sporturile, cu vorbăria și cu banchetele. Ziua de sărbătoare era pentru ei o zi închinată cu vrednicie lui Dumnezeu. Astăzi, când în Biserici se slujește Sfânta Liturghie, se țin întruniri politice, conferințe administrative, recepții de tot felul, se face instrucție premilitarilor, se dau serbări școlare, naționale sau sportive.

Ni se face dovadă că Biserica nu are — așa cum se strigă cu ifos, — prețuire în opera de culturalizare și îndrumare socială a poporului.

Strigăm pe toate căile *naționalism*. Cred că se face numai paradă de naționalismul vorbelor. Ne laudăm cu un naționalism al culturii și nu rar se aude la orice manifestație culturală: „când zicem român, zicem creștin”, și când zicem creștin înțelegem român”, sau că „legea românească este legea creștinească”.

Foarte adevărat. O mărturisire frumoasă. Dar ca să faci sport, să mergi la întrunirile politice și culturale, să dai examene, să conferențiezi la ceasurile rugăciunii, să nu te duci în această vreme la Biserica, sau să strigi „Hristos, Rege și Națiune” și totuși să dovedești prin fapte că *Hristos nu stă în frunte ci în urmă*, înseamnă a fi fățarnic.

În cazul acesta nu ești nici român, nici creștin ci ești adevărat *roman* de soiul acelora de pe vremea împăratului *Nerone* care cerea „*panem et circenses*”.

A lucra în chip conștient ori înconștient la slăbirea credinței în Biserica Mântuitorului — prin faptul că în ceasul sfinte Liturghii tu te preocupi de treburile lumești, înseamnă a te pregăti să dai foc Țării ca și francmazonii din Spania.

Pe lângă răul ce vine de pe urma acestor treburi în zi de sărbătoare este și faptul ușuratic, că unele așezăminte culturale, pentru mărirea fondurilor bănești, dau baluri ce țin până în zorii zilei. Nu știu ce fel de cultură va ieși de pe

urma balurilor și chefurilor dela bufetele „bine asortate“. Nu se poate înțelege. Cu rezultatul moral și material de pe urma acestor petreceri de noapte numai morala păgână și israilul trupesc se pot împăca. Morala creștină nu se poate împăca cu astfel de bairam nocturn, oricât ar fi de susținut de moderniștii veacului nostru cultural și radiofonic.

În timpul vacanțelor mai ales școlarii și școlărițele de curs secundar dau năvală la balurile din satele lor. Ceace este mai scandalos, este faptul că pe alocurea aceste baluri sunt onorate sau patronate de „domnul părinte“. Tristă priveliște. Mântuitorul de pe crucea purtată la piept de ispravnicul tainelor lui Dumnezeu privește muștrător la petrecerea idololatră a creștinilor. „Apoi să se știe că până la sfârșit cu balurile și cu vorbăria, ne alegem cu paguba și pustia“ (Arh. Scriban).

Tineretul are azi nevoie de Hristos. Domnului Hristos i se simte lipsa în viața tineretului, în așezămintele lui culturale și educative. Nu trebuie, nu e bine ca tineretul să fie absorbit numai de sport, de hârjoană, de politică ci țara vrea, cu tot timpul naționalismului ce-l trăim; — un tineret vrednic de virtuțile și trecutul strămoșilor. Tot așa de naționaliști au fost și bătrânii și pe sufletul lor țara s'a putut bizui la vreme de ananghie. Același tineret ne trebuie azi. Un tineret ferit de amăgirea anticristului, crescut în dragostea și jertfa mucenicilor creștini, acela trebuie azi. Să-i îndrumăm petrecerile și întreaga lui viață după pravila creștină. Vorbăria și iadul banchetelor la o parte.

În „Apropiere de Iisus“, operă isvorâtă din grija pentru creșterea tineretului a dlui Prof. S. Mehedinți se strigă: *Cântăriți bine faptele și luați seama: a merge pe urmele lui Iisus nu e numai o chestie de conștiință creștină ci e acum o chestie de viață sau de moarte pentru însăși ființa noastră românească*“.

Nu trebuie să ne ascundem din fața adevărului. La luptă dreaptă cu Evanghelia și adevărurile Bisericii.

Numai cu răsătatul *salut roman* ori cu „Sănătate“ în locul cuviincioaselor noastre moșteniri, cu sporturile și întărirea trupului, la sigur se nărue cetatea sufletului tineretului românesc.

Să ne ferească Dumnezeu!

Pr. D. V. Anușoiu

Din freamătul unirii.

De: Preotul **Tursa Octavian**
profesor, spiritualul Academiei teologice.

Uniți să fim în cugete,
Uniți să fim în cântece,
Uniți în Dumnezeu cel Sfânt.

Un neam trăește prin legăturile văzute și nevăzute ce le are cu pământul pe care îl stăpânește, din care se hrănește și în care se îngroapă — trăește — prin forțele însuși ale neamului, care forțe înmănușiate sunt menite să scoată neamul de sub lespedeza anonimatului și să-i deschidă nouă drumuri și orientări istorice; — trăește — prin legăturile tainice cu trecutul încheșărilor de veleturi istorice, cari au statornicit date epocale în istoria aceluia neam.

Dacă răscolim cenușa crugului vrerilor noastre istorice, se ridică majestoasă pe firmamentul istoric ziua de 24 Ianuarie a anului 1859, care a proiectat aiddoma reverberației luminii cunoașterea neamului nostru pe ecranul istoric al lumii.

Celebrăm astăzi, o dată memorabilă în istoria noastră națională.

Sunt 79 de ani de când Moldovenii și Muntenii frați de un neam și de o lege și-au întins cu delirantă exuberanță mâna lor de înfrățire, mână ce până atunci lovea și ciopârtea.

Sunt 79 de ani de când frații din Țara-Românească și cei din Moldova au îndrăznit să arate lumii, că de Vodă-Dragoș descălicătorul de a Moldovei țară, că de Baia cea de înfrângerea lui Matia grăitoare, de brazda din Codrul-Cosminului de a Poloniei șleahță răsturnată, de Suceava a lui Ștefan Vodă scaun domnesc, de a lui tihna de veci în ce a de el ctitorită mănăstire Putna, că de Possada lui Basarab cel de crai unguresc invingător, de umbra lui Mircea cel-Bătrân cel dat în tihna regească la Cozia, de ruinile de la Târgoviște și Curtea-Argeș cu a lor scaun de vlădică stătător — cronicarul — trebuie să glăsuiască într'o singură istorie, cea a Românilor pe veci uniți.

Acei dela 1859 au înțeles că din aspirațiile unora ce sunt și ale celorlalți, din durerile și bucuriile unora ce sunt durerile și bucuriile celorlalți, trebuie să se isvo-dească o singură faptă istorică, aceea a tuturor Românilor.

Ziua de 24 Ianuarie a anului 1859 ne-a dat exemplu de supremul sacrificiu al solidarității românești de pe ambele maluri ale Milcovului de frate despărțitor, care sacrificiu a făcut să țâșnească din sufletele curate ale conducătorilor de pe aceea vreme, fapta unirii, personificata și întruchipată în persoana lui Al. I. Cuza, al Principatelor Unite Domnitor.

E înălțătoare alegerea lui Al. I. Cuza. Și e cu atât mai înălțătoare cu cât căutăm să facem evocarea patetică a cuvintelor rostite cu acel prilej de sfetnicul domnitorului, de Mihail Kogălniceanu:

La vremuri nouă om nou.

Nu știu cum le vor cuprinde unii, dar pentru mine sunt cuvinte din care vibrează un mesianism de torțe purtător, care par'că prinde contur și se galvanizează în statul nostru de astăzi.

Poate pentru unii să fie norul cel de ploaie prevestitor, dar pentru mine e ploaia însăși ce pâlmuște pământul. Sunt cuvinte de cremene, ce scapără scântei, care produc lumina vizionară a mersului nostru în spre octava istorică.

Nu știu de se va ivi vreodată un cronicar, ce să toarne în slove fapta magnifică a lui M. Kogălniceanu, pentru că nu poți prinde muntele într'un pumn nici marea într'un căuș.

Voiți să încercați în sufletele voastre fapta istorică a anului 1859?

Bătrâni și tineri, voiți să retrăiți clipa aceasta sfântă? Dacă da? Duceți-vă la Focșani, descindeți în piața cea din fața Primăriei și veți veți vedea monumentul ce a fost ridicat de generația de la 1860 pe locul unde a stat de pază vechiul grănicer moldovean. Într'u amintirea unirii scris este:

Aici a fost vechea graniță între
Moldova și Țara-Românească.
Vin la Milcov cu grabire
Să-l secăm dintr'o sorbire.

Și când citești aceste slove ceva cald se urcă în sus înspre inima ta. Duci involuntar mâna la pălărie ca pentru descoperire, iar cu mintea depeni tot cortegiul istoric de la 1859. Vrei să articulezi cuvinte ...Cuza... Kogălniceanu ce sunt sfinte pentru tine, dar simț ceva ca o gădilare în strunga gâtului, faci o efortare și atunci strivești o lacrimă ce ți se ivește pe geană, e lacrima bucuriei unirii.

Bătrâni și tineri, însuflețiți-vă din fapta aceasta! Imitați-o!

Să dispară dintre noi ura dintre frați și neunirea! Suntem doar fiii aceluiași Părinte care pentru noi toți și a noastră mântuire S'a dat pe Sine pe suișul sacrificiului Golgothei!

Să facem să sece Milcovul patimilor, al zăzaniilor și al egoismului nostru!

Astăzi țara ne vrea uniți între noi. Și de ce să nu ne unim, să ne dăm mâna cu toții când e vorba de propria noastră fericire.

Mesianismul Israelului convertit.

de Pr. Marcu Bănescu.

Urmare și sfârșit.

Iudeii pătrunși de fiorul acestui nou rol, care deja au pășit pragul creștinismului, se văd însă, momentan, într'o postură lamentabilă. Se plâng anume, că pierd dragostea fraților după sânge și nu pot câștiga încrederea noilor frați după spirit. Rămân deci, oarecum, într'un fel de suspensie, între evrei și creștini.

Situația aceasta, ne pare, dacă nu firească, cel puțin justificată de unele momente și antecedente istorice și psihologice.

Evreii habotnici, Evreii care-și rânduiesc viața după perceptele moralei talmudice, desigur vor repudia pe cei convertiți și-i vor urî, fiindcă au îndrăznit să primească și altceva, ca adevărat și frumos, decât ce este scris în Talmud și mai ales, când trădarea a fost completă: părăsirea idealului național. Este sancțiunea implacabilă, dictată de tradiția severă „...cel ce se depărtează de învățătura Legii ca să spună: ce

frumos este copacul acesta! Brazda asta, ce frumos e trasă! Acela merită moartea!”.

Increderea creștinilor însă, o vor câștiga, căci noi avem alte legi față de ai noștrii și față de cei străini, umanizate de jertfa de pe Golgota.

Deocamdată, între Evrei și restul lumii plănăză ceva greu.

Evreii apar deseori ca urzitori sau profitori ai tendințelor de a distruge orînduirile sociale ale națiunilor și a făuri altele, fără deosebiri de religie și rasă.

Cine ar crede cu ușurință, — după experiența de veacuri — că poporul acesta mândru, ar voi, prin prefaceri sociale, să dispară, el însuși, cu toate perspectivele lui milenare, deodată cu triumful „umanitarismului“ în ciudatul cosmopolitism de material uman?

Cine nu înclină, mai degrabă, să creadă că acest popor are alte ascunse calcule?

Să dispară ca denumire socială, să-și șteargă numele asupra căruia a căzut odiul lumii, din dicționarul cotidianului, în realitate însă, să rămână mai solidar ca oricând în virtutea idealului pe care singuri și l-ar menține, o entitate etnică de consistență antică a Israelului, străbătând prin hoasul națiunilor dezagregate și slăbite prin lupte intestinale, spre un liman al... făgăduinței?

Sunt suspiciuni legitimate!

Pentruce destrămătorii principali ai societăților sunt aproape exclusiv dintre Evrei? Pentruce numai creștinismul este un grav impediment pentru realizarea fericirii umane? Când a devenit doctrina Mântuitorului nostru o piedecă pentru realizarea frățietății și armoniei dintre oameni?...

Totuși există o îndreptare a acestei situații și deci o împăcare între Evrei și creștini. Lucrul acesta e strict condiționat de o conversiune a frii — deodată cu cea a credinței — lui Israel.

Convertirea Evreilor nu trebuie să fie îmboldită de spiritul câștigului. Desigur, oricine este de acord, asupra acestui punct. Convertirea lor trebuie să fie nici sfârșitul unei desnădejdi din pricina așteptărilor zadarnice, nici dorința de a curma acel șir de suferințe moștenite și purtate printre neamuri străine. Convertirea lor trebuie să fie nici sfârșitul unei desnădejdi din pricina așteptărilor zadarnice, nici dorința de a curma acel șir de suferințe moștenite și purtate printre neamuri străine. Convertirea lor trebuie să fie o schimbare a convingerilor despre o împărăție și o putere hărăzită numai lor, de a domina lumea. Suferințele, pe care le îndură acum dela societatea omenească, vor dispăre

1) Jerome et Jean Tharaud: „Umbra crucii“ pag. 79.

când ei vor ști să îmbrace haina altei suferințe. O suferință care se supune altei legi: lepădarea de sine.

Evreul trebuie să se renască. Din baia botezului creștin, el trebuie să se înalțe transfigurată, lăpădat de „toată trufia Satanei“. Iată ce n'a înțeles în convorbirea tainică, de sub umbra nopții, Nicodim!

Când vor trăi Evreii clipa abjurării trufiei și intenționează conștiința păcatului, atunci Domnul le va zice și ei vor înțelege cu pricepere nouă: „Nu mai aduceți daruri zadarnice! Tămâerile-mi sunt dezgustătoare, lunile nouă, zilele de odihnă și adunările dela sărbători nu le mai pot suferi. Insași praznuirea voastră e nelegiuire“²⁾.

Porțile Bisericii atunci, se vor deschide, să între neamul întârziat!

Și atunci, da, va începe o viață nouă, o mistică nouă, pentru ei. Toate gândurile izvorâte din trufia — acum abjurată — se vor risipi atunci.

Aceasta este faza de îndreptare a celor care au tăgăduit până acum Adevărul. Este desigur o viață nouă pentru Israel. Pentru creștinism însă nu este decât... o sporire numerică.

Creștinii de azi trebuie să netezească drumul Evreilor, spre cetatea grațială a lui Hristos.

Rolurile s'au schimbat. Cei aleși (din cei mulți chemați), vor trezi pe cei întâi chemați, nu pentru a-i ridica iarăși la treapta de „popor ales“ ci pentru a ne supune toți finalității creștinismului: „o turmă și un păstor“!

Geneza Arianismului

— Puncte de sprijin pentru Arianism în teologia creștină anterioară —

De Preotul Gh. Cotoșman
profesor la Academia teologică

c) Părinții apostolici.

1. Clement Romanul.

Clement Romanul, ca și ceilalți părinți apostolici și bisericesti, deși ortodocși în doctrina lor, lasă pe alocurea, din cauza unor expresii nepotrivite, să nască bănuiala că ar oscila dela adevărata doctrină a Bisericii în cece privește adevărurile fundamentale. Voiu spicui locurile mai caracteristice, cari vor fi putut da anză lui Arie să afirme că el „ține credința bisericii și înțelesul scripturii“¹⁾.

În Epistola I, către Corinteni Clement Romanul, la cap. LIX, scrie: „...noi cerem, ca

2) Is. 1,13.

1) Sozomen: Ist. bis. p. 77.

creatorul universului nevătămat să păzească numărul aleșilor săi în întreaga lume prin iubitul său fiu Iisus Hristos, prin care ne-a chemat din întunec la lumină... ca să sperăm în numele tău, începutul întregii creaturi“²⁾... Dacă pronumele posesiv „tău“ se referă la Mântuitorul cuvintele începutul „întregii creaturi“, ar putea fi înțelese în sens arian, că adevăratul Fiul este creatură și prima dintre ele. Iar dacă cuvintele de mai sus se referă la Dumnezeu Tatăl, ele sunt susceptibile la felurite interpretări, cari ar putea atinge vecinicia Tatălui.

Iar la cap. LXIV. Clement scrie: „Atotvăzătorul Dumnezeu și Stăpânul spiritelor și Domnul a toată carnea, care a ales pe Domnul Iisus Hristos și pe noi prin el a fi poporul moștenirii sale“. Aici se pare că Clement pune pe Domnul Iisus între făpturi, deși nu este aceasta în intențiunea autorului³⁾.

Același Părinte încheie astfel ep. II către Corinteni: „Unuia Dumnezeu nevăzut, Tatăl adevărului, care ne-a trimis pe Mântuitorul și începătorul nestricăciunii, prin care a arătat nouă adevărul și viața cerească, lui fie onoare în vecii vecilor“⁴⁾. Și din acest pasaj au putut deduce arienii că Fiul stă mai prejos și este oarecum subordonat Tatălui.

2. Sf. Ignatie.

În epistola sa către Etezeni, vorbind de nașterea supranaturală a lui Hristos, Ignatie scrie că steaua arătată la nașterea Domnului a întrecut în strălucire soarele, luna și toate stelele. Atunci „s'a desrădăcinat neștiința, s'a nimicit împărăția cea veche, deoarece Dumnezeu s'a arătat în trup omenesc, spre înnoirea vieții vecinice. A început a fi ceea ce la Dumnezeu demult era gata“. Aici găsim — neintenționat desigur — un amestec de sabelianism când spune că „Dumnezeu s'a arătat în trup“, și un nou temei pentru arianism în afirmația că „a început a fi ceea ce era la Dumnezeu de mult“, de mult dar nu din eternitate⁵⁾.

În epistola către Magnezieni, vorbind despre cele trei trepte ale preoției — episcop, presbiter și diacon — Ignatie scrie că Domnul Iisus „înainte de veacuri era la Tatăl și s'a arătat la sfârșit“. Totuși s'ar putea presupune că Fiul este numai „înainte de veacuri“, dar nu din eternitate și nici deofință cu Tatăl⁶⁾.

(Urmează)

2) Dr. Iuliu Olariu, Scrierile părinților apostolici, Caransebeș, 1892, p. 24.

3) Ibid. pag. 26.

4) Ibid. pag. 33.

5) Idem, p. 64.

6) Idem, cap. VI. p. 66—67.

24 Ianuarie.

(Cuvântare rostită în catedrala din loc de pr. I. Firca profesor).

Aleasă a fost prin rânduiala dumnezeiască ziua de 24 Ianuarie 1859, ca într-ansa să fie înălțată suverenia de veacuri a necăjitului popor românesc. Căci acest neam al nostru de dârzi iobagi și clăcași, revărsați de o parte și de alta a creștelor Carpaților protectori, deși cu sârg plinitor al legii. Domnului încă dela zămislirea lui ca nație, totuși a fost lipsit, prin sensul istoric al devenirii popoarelor, de răgazul tihnei creatoare de zi de zi, prin care propășesc neamurile și se înalță. Așezat aci la porțile Europei și la răscruce de civilizații, el a fost totdeauna cel dintâi zăgaz, de care s'au isbit, vreme de mai bine de 1000 de ani, toate puhoaietele barbare, pornite din hăurile stepelor asiatice.

În tot acest răstimp de restriște, de grea cumpănă și de amarnice suferințe, stană neclintită de piatră am rămas pe acest pământ, iar din bisericuțele pitite în fundul văilor din adăpostul munților, rugi fierbinți se ridicau și jerfă curată ce aduce prin prinos de faptă creștinească Stăpânului a toate, ca să nu uite pe poporul Său, cel aproape desnădăjduit.

Chiar înfiripați în stătulețe și mai apoi în două principate libere, nesațiul vecinilor puternici din jurul nostru, cari ne luaseră înainte în vreme ce noi țineam piept năvălitorilor, împreună cu uraganul ridicat de Semilună, ne-au hărțuit mereu și de multe ori nu ne-au lăsat altceva, decât „doar ochii pentru a plânge.“

Cu toate că popor purtător de Dumnezeu e poporul românesc, căci creștin s'a născut, arta lui națională e aproape numai religioasă, școala și cultura lui în tinda bisericii s'au zămislit, iar credinței lui el îi spune „lege românească“, totuși a fost atât de grea încercarea la care a fost pus, căci pe cel ce vrea Domnul să-l înalțe îl smerește întâi și iarăși „pe cel ce îl iubește Domnul îl ceartă“, aceasta însă pentru păcatele sale. Iar dintre păcatele noastre naționale, cel mai de frunte a fost desbinarea, a fost neînțelegerea între frați, a fost imperecherea dintre noi.

Acest păcat al nostru, ca și lipsa conștiinței unității noastre etnice, înainte de vreme cronicarilor, au făcut ca să fim despărțiți atât amar de vreme unul de altul, iar părți din trupul pământului românesc să fie chiar supuse la crâii și împărății străine de limba, legea, datinele și aspirațiunile noastre. Popor cu același grai, nu numai în ce privește cuvintele cu cea mai întinsă circulație, dar mai ales cele cari exprimă năzuințe și tendințe intime ale naturii omenești, din pusta Tisei până în albia Nistrului, dela parâul Ceremușului până în lunca Dunării bătrâne, popor cu limbă și credințe unitare cum nu se mai întâlnesc aproape la altul, am fost totuși sfâșiați în atâtea părți și supuși străinilor. Aceasta pentru desbinarea noastră și mărunte ambiții personale ale unora din boeri și căpetenii.

Iar din cauza lipsei conștiinței unității etnice, însăși o minte genială ca a lui Ștefan cel Mare Moldoveanul, după alungarea Radului Vodă cel Frumos din scaunul Țării-Românești, în loc de a-și pune acolo pârcașlab al său, a așezat domn nou (pe Laiotă Basarabul), amânând astfel cu aproape 400 de ani închegarea României.

Adevărat este, că acel ce ca un arhanghel al izbăvirii noastre cu sabia lui vijeliosă a ridicat pentru o clipă barierele despărțitoare dintre frați, Mihailu Viteazul, a încercat închegarea românismului într'un singur bloc, dar se vede că sorocul nostru istoric nu sosise încă și

„pățimirea noastră“ mai avea să țină. Singurul câștig de atunci și din veacul prinților culturii a fost unificarea sufletească, prin cărți de slujbă și istoriografie.

Și abia ziua de 24 Ianuarie 1859 a fost rânduită ca „plinirea vremii“ acestui neam, soarele dreptății istorice începând să străbată de atunci din ce în ce mai tare, prin grosimea păclei umilinței de până aci. Căci ziua aceasta, în care semnul graniței din inima Focșanilor a fost ridicat pentru totdeauna, pusă a fost piatra de hotar despărțitor între înviforatul trecut al Principatelor române și viitorul luminos al României ce atunci a luat ființă prin unirea celor două țări surori, separate prin glodul Milcovului.

Această unire a Principatelor, căreia îi prăznuim azi a 79-a aniversare s'a făcut prin minți poate mai puțin geniale decât multe din veacurile dinainte, dar prin inimile mari și calde ale tinerilor feciori de boeri, dornici de primenire și progres. Socotesc că nu numai prin învățăturile primite de ei în țările dinspre soare-apune, învățături străine de sufletul neamului nostru, ba multe din ele chiar potrivnice manifestărilor noastre tradiționale etnice au făcut ei unirea Principatelor, ci mai ales prin gândurile lor curate, alimentate din seva sănătoasă a acestei glijii, cu care nu au rupt oricând contact în anii lor de studii. Acești „crainici ai vremurilor ce vor să vie“ au avut de purtat dârză luptă cu concepțiile ruginite ale bătrânilor boeri, cari nu puteau ușor renunța la beneficiile împreunate cu existența a două tronuri și a două ministere. Când în sfârșit s'a ajuns la cristalizarea năzuințelor quasi-unanime în formule de acestea: „Să nu mai fim noi și voi, să nu mai fim Moldoveni și Munteni, ci să fim una cu toții adică Români“, s'a trecut peste cel mai greu impas. Căci în acel ceas mare al istoriei am găsit în noi suficiente recurse morale și puternică pârghie spirituală pentru a înlătura josniciile, egoismului desbinător și a pune în loc desinteresul virtuților patriotice.

Împrejurările politice exterioare însăși, în urma războiului Crimeii, au permis înfăptuirea dorului sufletului românesc, marile cancelarii europene socotind problema Principatelor dunărene de interes european și de acută actualitate. Prin istețimea lor înnăscută, Românii alegând în 24 Ianuarie 1859 ca domn al Țării-românești pe Alexandru Ioan I (Cuza) ales la 5 Ianuarie în Moldova, realizează în faptă unirea și în entuziasm de zile mari se joacă hora unirii devalma de Moldoveni și Munteni, de boerime și norod de rând.

Astăzi, când pomenim aceste fapte mari din trecutul nostru național, nu se poate să nu fim pătrunși de mândria că facem parte dintr'un popor, care de 79 de ani abia, de când i s'au netezit cărările viitorului a ajuns în rândul popoarelor cu culturi milenare. Iar dacă socotim că această cea dintâi unire a Românilor din 1859, a fost prevestire și cheazăie a împlinirii visului celui mare al atâtor generații de martiri, de întemnițați și de eroi ai luptei pentru cauza națională, dacă socotim zic că 24 Ianuarie 1859 a fost etapa absolut necesară pentru 1 Decembrie 1918, ziua unirii tuturor Românilor, atunci cu atât mai mult trebuie să iasă în evidență măreția acestei zile.

Existând o Românie din 1859, liberă din 1877, regat din 1881, ea a fost forța care a polarizat înspre același unic ideal năzuințele tuturor Românilor, ea a fost izvorul de energie mereu proaspăte din care se înviorau cei de dincoace de Carpați obosiți în lupta națională ea a fost nucleul României cele mari și puternice de astăzi

Iar chezășia sigură că marea și frumoasa Românie de azi va fi din zi în zi mai tare și mai respectată o avem în vitalitatea și vigoarea acestui popor, care abia de acum înainte își poate valorifica alesele însușiri cu care a fost înzestrat, o avem în tendința din ce în ce mai accentuată a tinerei noastre culturi de a da expresie specificului autohton al acestui pământ și o avem mai ales în înțeleapta oblăduire a marelui nostru rege.

De aceea acum, când în tot cuprinsul acestei binecuvântate țări rugă de mulțumire se înalță către tronul Părintelui luminilor dela care vine „toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit” și când cu umilință plecând genunchii noștri rugăm pe atotțiitorul Dumnezeu, ca precum în zilele părinților noștri, așa și de aci înainte să trimită Duhul Său proniator asupra pământului românesc în care se proslăvește sfântul Său nume, gândul nostru curat să fie îndreptat se cuvine spre Acela, care simbol al unității noastre naționale fiind, este în același timp și cea mai sigură garanție a realizării mărețului destin istoric ce ne e hărăzit și să strigăm din adâncul inimilor:

Trăiască Majestatea Sa Regele Carol II, Augustul nostru suveran!

Trăiască Dinastia română!

Trăiască România Mare și pentru totdeauna unită!

Pr. Iova Firca.

ȘTIRI

Sărbătoarea zilei de 24 Ianuarie în orașul nostru s'a făcut în chip impunător. La ore 11 s'a oficiat serviciu religios în catedrală de către 5 preoți. Predica a rostit-o pâr. Iova Firca profesor la Academia Teologică. După serviciu, cu asistență mare, s'a făcut în fața autorităților — defilarea trupei și a formațiilor străjerești și premilitare.

Centenarul Seminarului Central din București

Astăzi au loc în București înălțătoare serbări din prilejul centenarului Seminarului Central. Această școală, una din cele mai vechi, amintește vremurile de aprigă frământare pentru biruință a culturii românești prin instituții proprii. Din ea au eșit generații de modești slujitori ai altarului, dar au ieșit și erarhi și conducători în toate domeniile vieții noastre sociale. Luăm parte cu sufletul la praznicul acestui seminar, cerând dela Dumnezeu ca alte sute de ani să-și reverse asupra-i harul Său pentru binele și sănătatea morală a neamului nostru românesc!

† Preotul Augustin Aldan din Vermeș a

adormit în Domnul în vârstă de abia 63 de ani, dintre cari însă 43 au fost închinăți frumosului serviciu al altarului Domnului. Răposatul a fost un preot conștiincios; cu jertfă și greutate a căutat să țină întreagă turmă de credincioși asupra căreia s'au năpustit unașii abia de un veac întinși la noi în Banat. Necazurile și continuile frământări l-au hărțuit și înșfârșit l-au doborât. Moștenirea lui însă e aceeași care a făgăduit-o cu jurământul depus la hirotonie.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Pentru locul de închinare „Piatra Scrisă” de lângă comuna Armeniș au mai contribuit: notarul comunal Roman Todea cu 130 lei, elevii căminului de ucenici din Timișoara cu 125 lei, preoții Ilie Sârbu din Rusca și Caius Turicu din Arad, apoi Dr Moise Dubovan cu corul plugarilor din Reșița-română, Virgil și Cristina Jivulescu din Oradea, N. Pop, un învățător din Moldova-nouă și elevele ucenice din Timișoara cu câte 100 lei, Dr Mihai Oroș din Deva cu 80 lei, preotul Marcu Bănescu din Armeniș cu 70 lei, preotul Sintescu și un pelerin cu câte 50 lei, inginer Caraminu și Liviu cu Toa Feneșan cu câte 40 lei, Pavel Bogoeviciu din Armeniș cu 35 lei, E. Șandru cu 32 lei, Dr Andrei Buzdug din Cluj Petre Humița din Armeniș Marin Dinuț din Teregova, Isaia Plapsa, Margareta și Andreiu, E. Oprea, Elisaveta Ioanovicu, Alexandru Adam, Cornelia Neagoie, Carol Suru din Armeniș, N. Aldea din Șimian, Mihai și Elena Udreș și în fine încă 4 alți pelerini cu câte 20 lei.

Predându-se sumele acestea destinației, donatorilor li se exprimă mulțumiri.

Aviz pentru lucrări bisericesti.

Firma

Aurel Cotârlă

sculptor, Oravița, județul Caraș

execută tot felul de lucrări bisericesti precum: Iconostase, Tronuri, Strane, scaune, chivoturi, ripizi etc.

Pentru lucrări mari, ca Iconostase, etc. pot veni la fața locului pentru pregătirea planului și de vizului și a da toate informațiunile necesare.

Am lucrat la peste 150 bisercii, lucru ce pot dovedi cu certificate de mulțumiri din partea acelor unde am lucrat. Premiat cu diplome și medalii de aur și argint dela expozițiile din București, Panciova, Lugoj, Sibiu.

50—52

Rog sprijinul binevoitor.

Obiecte bisericesti
dela cele mai renumite fabrici, se află de vânzare la **Librăria Diecezană.**

Consiliul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului.

Nr. 198 B ex 1938.

Prea Onoratelor Oficii protopopești, Onoratelor Oficii parohiale, Onoratului Cler și Iubitului Popor credincios din eparhia Caransebeșului.

Expirând periodul de 6 ani 1932—1937 al Adunării eparhiale, reconstituirea acesteia — în conformitate cu dispozițiile art. 10 din Legea și art. 130 din Statutul pentru organizarea bisericii — urmează să se facă pe un nou period de 6 ani. Astfel, Consiliul nostru eparhial, întrunit în ședința secțiilor unite de astăzi, a hotărât efectuarea alegerilor de noi membri pentru Adunarea eparhială pe noul period de 6 ani: 1938—1943.

În urmare, dispunem următoarele:

I. Pentru alegerea membrilor din cler se fixează ziua de **Martți 22 Martie 1938** și astfel preoții din fiecare circumscripțiune, fără a mai aștepta altă convocare, au să se adune în această zi la ora 11 a. m., în localitatea și localul destinat pentru alegerea membrului din cler pentru Adunarea eparhială, având a se urma la acest act conform dispozițiilor art. 43—52 din „Regulamentul pentru alegerea și constituirea organelor reprezentative și executive în parohiile, protopopiatele și eparhiile din Patriarhia română.”

Pentru cazul, că la 22 Martie a. c., nu s'ar prezenta majoritatea absolută a alegătorilor din circumscripțiunea respectivă spre a putea constitui colegiul electoral preoțesc, alegerea să se amâne peste 14 zile, spre a se face în ziua de **Martți 5 Aprilie 1938**, când se va efectua cu oricâți membri vor fi de față.

Sumarul încheiat despre operațiunile Colegiului electoral se va înainta, **cel mult în termen de 48 ore**, Biroului electoral eparhial.

II. Pentru alegerea membrilor mireni se fixează **Dumineca a 3-a din Post**, adică cea din **27 Martie 1938**, cu stricta observare a celor ce urmează:

1. Preoțimea parohială va publica cu 8 zile mai înainte, adică în **Dumineca a 2-a din Post, 20 Martie 1938**, în fiecare biserică, că în Dumineca viitoare, adică în 27 Martie a. c., se va ținea Adunarea parohială electorală pentru alegerea a doi membri mireni în Adunarea eparhială pe periodul anilor 1938—1943.

2. În Dumineca din 27 Martie a. c., întrunindu-se Adunarea parohială, **parohul sau administratorul parohial, care este președinte de drept al Adunării parohiale electorale**, după săvârșirea sfintei Liturghii cu Chemarea Duhului Sfânt, va deschide Adunarea parohială electorală și constatând, după lista membrilor Adunării parohiale, numărul alegătorilor prezenți, va desemna cu consimțământul Adunării, din sânul ei, unul sau doi secretari și doi bărbați de încredere, cari vor redacta și semna, împreună cu președintele, sumarul și actele Adunării. Observăm, că Adunarea parohială electorală se consideră valabilă constituită cu orice număr de membri prezenți, neadmițându-se nici o amânare.

Adunările parohiale electorale nu pot avea loc în biserică, ci se vor convoca într'un local potrivit (art. 54 din Regulament).

În Adunarea parohială electorală pot lua parte numai membrii Adunării, fiind strict oprită participarea altora. Pe preoți îi îndatorăm să grijească de aceasta.

Drept de vot au toți membrii Adunării parohiale înscrși în lista membrilor. Preoții și diaconii nu votează.

Ca membrii în Adunarea eparhială pot fi aleși numai dintre candidații admiși și anunțați de către Biroul electoral eparhial.

3. După constituirea biroului Adunării parohiale electorale, se citește ordinul Consiliului eparhial cu privire la alegere, precum și lista cu numele candidaților admiși de Biroul electoral eparhial. Apoi, suspendându-se ședința pe timp de 15 minute, pentru a se da alegătorilor timp de gândire asupra persoanelor pe care ar dori să le aleagă, — se redeschide din nou și președintele îi invită pe alegători la votare.

4. **Alegerea cu aclamațiune nu este admisă**, deoarece alegerea nu se săvârșește pe deplin în Adunările parohiale, ci la actul scrutinului, unde se numără voturile singuratice adunate din întreaga circumscripțiune electorală.

Votarea se face nominal cu graiu viu, sau la cererea scrisă a **20 membri prezenți**, cu vot secret.

a) La votarea nominală, cu graiu viu, secretarul va ceta cu voce înaltă pe fiecare alegător din lista membrilor verificați, iar fiecare alegător prezent își va da votul cu graiu viu pentru doi candidați din numărul candidaților admiși pe listă și anunțați de către Biroul electoral eparhial. Apoi, secretarul, sub controlul președintelui și al bărbaților de încredere, trece în sumarul Adunării parohiale numărul curent, numărul sub care votantul este înscris în lista membrilor, numele și conumele votantului, precum și numele și conumele candidaților pentru cari votează.

b) **Votarea secretă**, se face cu buletine (ședule) de aceeași culoare și mărime, ștampilate cu sigilul parohiei.

Procedura este aceeași ca și la votarea cu graiu viu, cu deosebirea, că în loc de a spune numele candidaților pentru care votează, alegătorul scrie pe buletin numele celor doi candidați și prezentându-se la masa biroului, depune buletinul în urnă.

Membrii biroului votează la urmă.

Urna se află așezată pe masa biroului, iar introducerea buletinelor se face în asistența președintelui și a celor doi bărbați de încredere. Secretarii înseamnă în listă, în dreptul voturilor, mențiunea a votat.

1. **Preoții sau diaconii** înscrși pe una din listele electorale din cuprinsul eparhiei, având în preoție o vechime de cel puțin 5 ani și cari s'au distins printr'o activitate deosebită și purtare exemplară. Ieromonahii, ieridiaconii și călugării în genere nu pot candida, decât dacă deservesc o parohie și sunt trecuți în lista electorală respectivă.

Preoții cari se găsesc în cercetare disciplinară și cei trimiși în judecată Consistoriilor spirituale nu pot candida în alegerile eparhiale (hotărârea Consiliului central bisericesc.)

Candidații vor depune candidaturile în scris, prin cerere timbrată, la Biroul electoral eparhial, cel mai târziu cu 20 zile libere înainte de data fixată pentru alegere, adică până în ziua de 1 Martie 1938 ora 6 p. m., arătând circumscripțiile în care candidează.

2 **Orișicare mirean ortodox** înscris în una din listele membrilor Adunării parohiale de pe teritoriul eparhiei, dacă are vârsta de cel puțin 30 ani.

Candidații mireni își vor anunța candidatura Biroului electoral eparhial prin petiție scrisă și timbrată în regulă, însoțită de o taxă de Lei 500, cel mai târziu cu 20 zile libere înainte de ziua fixată pentru alegere, adică până la 7 Martie 1938, ora 6 p. m., arătându-și tot odată adresa exactă, precum și circumscripțiile unde candidează.

La cererea de candidare se vor atașa următoarele acte:

- a) Extrasul de hotez.
- b) Certificatul parohiei, în care locuiește candidatul, din care să se constate, că este înscris în lista membrilor Adunării parohiale.
- c) Un certificat de bună purtare și de practicarea vieții bisericești, eliberat tot de către Oficiul parohial.
- d) Un memoriu prin care candidatul își arată meritele sale reale pentru biserică, pe teren cultural-social, de binefacere, etc.

Petițiile, care nu vor întruni condițiunile de mai sus, nu vor fi ținute în seamă.

Candidații vor putea avea câte un delegat al lor în Adunările parohiale electorale unde candidează, urmând ca numele delegaților să se anunțe din partea candidaților, în scris, preotului-conducător al Oficiului parohial respectiv, care va elibera dovadă despre anunțarea ce i-s'a făcut. Acești delegați vor fi din sinul Adunării parohiale respective și vor putea asista în sala de ședință în tot timpul alegerii pentru supraveghierea votării, însă fără a împiedeca mersul lucrărilor. Ei vor putea face președintelui contestațiuni în scris, care se vor alătura la dosarul alegerii. În caz de desordine provocată de delegați, președintele va putea dispune delăturarea lor din sală, ceea ce se va menționa în sumarul ședinței.

VII. Despre contestațiuni. Impotriva alegerilor membrilor clerici și mireni pentru Adunarea eparhială și a tuturor neregulelor întâmplate în legătură cu convocarea, constituirea, votarea, apoi cu despuierarea scrutiniului în amândouă colegiile, se pot face contestațiuni de către oricare alegător, care a participat efectiv la alegere.

Contestațiile se trimit Biroului electoral eparhial, în termen de 8 zile libere dela data alegerii. Ele trebuie să fie timbrate în regulă și să conțină motivul contestației, expus cu claritate și sprijinit pe un text din legea bisericească sau din Regulament.

VIII. Pentru a ușura sarcina preoților-președinți ai Adunărilor parohiale, se alătură aici sub % un formular pentru sumarul Adunării parohiale electorale, iar pentru deplina orientare a preoțimei, a Adunărilor parohiale, a bărbatilor de încredere și a delegaților consistoriali, urmează aici împărțirea eparhiei în 20 cercuri electorale, împreună cu numele delegaților eparhiali.

Nr. circumscripției electorale	Locul în care are să se țină alegerea resp. scrutiniul	Numele comunelor aparținătoare acestei circumscripții	Numele delegatului eparhial
I.	Valeaboului	Prisaca, Căvâran, Tincova, Peștere, Maciova, Jupa, Zăgujeni, Mâtnic, Ohabamâtnic, Zorlențu-mic, Ruginosu, Ruginosu II., Valeaboului, Rugi, Ohabița, Delinești, Apadia, Valeadeni, Brebul, Ezeriș, Soceni și Târnova.	Pr. Dr. Zeno Muntean prof. și dir. supl. la Academia teol. Caransebeș
II.	Logoj	Logoj, Silha, Hezeriș, Tapia, Harmadia, Logojei, Satumic, Herendești, Boldur, Hodoș, Sinersig, Sacoșul-mare.	Pr. Petru Oldo prof. de religione Logoj
III.	Zgribești	Zorlențu-mare, Dezești, Fârlug, Remetea-Pogănici, Bărbosu, Scăiuș, Dragomirești, Zgribești, Sălbăgel, Oloșag, Honorici, Gavoșdia, Jena, Sacul, Jdioara, Crivina, Criciova, Criciova II., Cireșul II., Măguri, Cireșu, Nădrag și Visag.	Dr. Aurel Mihaescu protopop în Logoj
IV.	Făget	Făget, Povêrgina, Bichigiu, Băsești, Bujor, Jupani, Sudriaș, Susani, Cliciova, Bucovăț, Surduc, Botinești, Seceni, Sărăzani, Birna, Jurești, Botești, Drinova, Pogănești, Fârdea, Hauzești, Gladna-rom. și mont. și Mâtnic-Drăgșinești.	Pr. Victor Iclozan paroh în Băsești
V.	Coșava	Coșava, Nemeșești, Temerești, Sintești, Margina, Zorani, Coșteiu, Bătești, Brănești, Jupănești, Bălosești, Zolt, Breazova, Curtea, Românești, Goizești, Tomești, Luncani, Fărășești, Petroasa, Crivina, Poeni, Homoșdia și Coșavița.	Iconom-stavrofor Sebastian Olariu protopop în Făget
VI.	Buziaș	Buziaș, Căpăt, Racovița, Hitiaș, Sirbova, Chevereșul-mare, Vucova, Silagi, Dubos, Cadăr, Șipet, Iersig, Valeapai, Valeamare, Duleu și Vermeș.	Pr. Avram Ciocoiu paroh în Vucova

Nr. circumscripției electorale	Locul în care are să se țină alegerea resp. scrutinul	Numele comunelor aparținătoare acestei circumscripții	Numele delegatului eparhial
VII.	Jebel	Jebel, Folea, Opațița, Birda, Sân-George, Sculea, Șoșdea, Cerna, Berini, Blajova, Sacoșul-turcesc, Stamora-rom., Liebling, Icloda, Unip, Uliuc, Drașina, Mănăstirea și Berecuța.	Ioan Goția protopop în Buziaș
VIII.	Ciacova	Ciacova, Ghilad, Banloc, Cebza, Giulvez, Lighed, Macedonia, Obad, Omor, Partoș, Petroman, Togir, Voiteg, Tolvadia, Dolat, Foeni, Denta, Deta, Gaiul-mic, Rudna și Gad.	Pr. Nicolae Juca paroh în Macedonia
IX.	Fizeș	Fizeș, Ramna, Jidovin, Ferendia, Ghertenis, Gherman, Dejan, Percosova, Clopodia, Gătaia, Șemlacul mare, Butini, Jamul mic, Jamul mare și Lățunaș.	Augustin Ghilezan protopop în Ciacova
X.	Vârșeț	Instrucție separată	
XI.	Răcășdia	Iam, Ciorda, Vrani, Iertof, Vraniuț, Petrila, Ciuchici, Nicolint, Rusova nouă, Bêrlishte, Mircovaț, Răcășdia și Rusova-veche.	Ioan Oravițan protopop, Răcășdia
XII.	Sasca-mont.	Sasca-mont., Macoviște, Ciclova-mont., Ciclova-rom., Iladia, Socolar, Potoc, Slatina, Bogodint, Padina-Mateiu, Cărbunari, Sasca-rom., Boșneag (Moldova-nouă), Carlsdorf, Sichevița, Bârzasca, Coronini, Gornea-Liubcova, Naidăș, Pojejena-română, Șusca, Baziaș, Câmpia, Lescovița, Liubcova, Măcești, Moldova-veche, Radimna, Socol și Zlatița	Virgil Musta protopop în Oravița
XIII.	Oravița-mont.	Oravița-mont., Oravița-română, Broșteni, Greovaț, Mărcina, Vărădia, Cacova, Răchitova, Ticvaniul-mic, Ticvaniul-mare, Agadici, Măidan, Ciudanovița, Jitini și Anina.	Pr. George Popa paroh în Greoni
XIV.	Recița-mont.	Recița-mont., Recița-rom., Moniom, Călnic, Terova, Doman, Cuptoare, Văliug, Gârliște, Goruia, Giurgiova, Carnecea și Secaș.	Pr. Petru Ieremia paroh în Călnic
XV.	Bocșa-mont.	Bocșa-rom., Vasiova, Bocșa-mont., Biniș, Doclin, Surduc, Forotic, Comorăște, Calina, Dognecea și Ocna de fer.	Pr. Dr. Iosif Ieremia paroh în Recița
XVI.	Caransebeș	Caransebeș, Iaz, Var, Ciuta, Obreja, Marga, Glimboca, Ohaba, Cireșa, Zăvoiu, Ferdinand, Crâjna, Mal, Mărul, Voislova, Valea-mare, Rusca-mont., Ruschița, Zervești, Dalci, Cicleni, Rueni, Turnu, Borlova, Zlagna, Vênciorova, Bolvașnița, Cârpa, Buchin, Prisian și Poiana.	Protosincelul Dr. Laurențiu Busuioc prof. de teologie Caransebeș
XVII.	Tereșova	Tereșova, Petroșnița, Bucosnița, Golet, Vălișoara, Ilova, Sadova, Slatina, Armeniș, Feneș, Rusca, Luncavița, Verendin, Domașnia, Canicea, Cornea, Cuptoare cu filia Crușoveț.	Pr. Isaia Suru adm. protopopes Caransebeș
XVIII.	Mehadia	Mehadia, Tisovița, Plavișevița, Baia nouă, Dubova, Ogradena veche, Ogradena nouă, Eșelnița, Orșova, Jupalnic, Tuferi, Coramnic, Topleț, Bârza, Bogoltin, Pecenișca, Băile-Erculane, Valeabolvașnița, Plugova, Globureu, Cornereva, Iablanțița, Petnic, Globucraiova, Mehadica, Lăpușnicel și Pârvova.	Pr. Nicolae Văleanu paroh în Cornea
XIX.	Bozovici	Bozovici, Borlovenii-noi, Putna, Prigor, Borlovenii-vechi, Pătaș, Rudăria, Prilipeț, Bănia, Gârboveț, Lăpușnic, Moceris, Șopotul-nou, Șopotul vechi și Dalboșeț.	Iosif Câmpianu protopop în Orșova
XX.	Satul-nou	Instrucție separată	

IX. Sancțiuni. Dacă preoții, însărcinați cu efectuarea alegerilor, se vor face vinovați de abateri împotriva dispozițiilor Legii și Statutului pentru organizarea bisericii, Regulamentului, precum și a dispozițiilor de mai sus, se vor trimite în judecata Consistorului spiritual, care va judeca fără drept de apel și într'un termen de 60 zile.

După aceasta, Vă recomandăm tuturor, ca să alegeți de membri în Adunarea eparhială bărbați maturi și creștini luminați, devotați binelui comun, iubitori de pace și de atât doritul progres, precum și comprobați prin fapte, că sunt cu alipire neclătită către sfânta noastră biserică și instituțiunile ei apostolice și canonice și cari nu vânează interese personale sau particulare.

Caransebeș, din ședința secțiilor unite a Consiliului eparhial, ținută în 10 Ianuarie 1938.

Episcopul diecezan:

† Vasile